

MALOKARPATSKÝ POSOL

MESAČNÍK FARNOSTI HORNÉ OREŠANY

Ročník: V.

Február 2020

Číslo: II.

NECHÝBA DNES V ŠKOLÁCH BRANNÁ VÝCHOVA?

Obyčajne to bývalo kedysi v sobotu, nakoľko bývali aj pracovné soboty a vtedy sa išlo do školy a pracujúci do práce.

Branná výchova bola dokonca u niektorých ročníkov aj známokovaný predmet. Najviac sa mi páčila zdravotnícka príprava a orientácia v teréne, tzv. topografia. Najmenej sa mi páčilo, keď sme museli chodiť v plynových maskách a hovorilo sa o chemických zbraniach. No aj tu ma najviac zaujala zázračná tabletká, ktorá spôsobí, že napr. z kalnej vody z potoka, sa časom stane pitná voda. Áno, aj na toto si mnohí spomínajú a s odstupom času to hodnotíme ako čosi pozitívne a užitočné pre život. Ved' vedieť poskytnúť prvú pomoc zranenému, je veľmi dôležité, či už ide o zastavenie krvácania, ošetrovanie resp. znehybnenie končatín pri zlomeninách, alebo poskytnutie umelého dýchania. Podobne je skvelé, ak človek vie pracovať s kompasom a vie sa podľa mapy orientovať v teréne. Veľkou výhodou je dnes, že takmer všetci nosíme so sebou mobilný telefón a ožijeme v prípade potreby zavolať rýchlu zdravotnú pomoc, ktorá je schopná prísť aj do náročnejších terénov či podmienok. Je vhodné, ak je človek aj poistený.

Dnes si viacerí uvedomujeme, že cieľom brannej výchovy bolo v prípade nebezpečenstva, vedieť správne reagovať a postarať sa či už o seba, alebo o druhých. A možno si kladieme otázku, či dnes takáto výučba nechýba v školských osnovách? Dnes je síce možné absolvovať rôzne kurzy, ako je zdravotnícky kurz, alebo protipožiarny. Často sa o to postará zamestnávateľ, pokiaľ ide o pracujúcich, no čo sa raz deti v škole naučia pre praktický život, je cennejšie ako zlato.

No nezabúdajme aj na duchovnú brannú výchovu, ktorú máme v sebe od malička vplyvom rodičovskej výchovy a ktorú treba v sebe stále pestovať a prehľbovať. Ved' treba aj dušu brániť pred morálnym zlom. Práve preto v priebehu liturgického roka vždy vstupujeme do 40 – dňového pôstneho obdobia, ktoré by nás malo vnútorne posilniť, aby sme viac pracovali na sebe a pôstnym sebazapieraním bránili sa vplyvu Zlého. Nestačí si povedať: „budem lepší,“ alebo „budem viac čítať Sväté písmo.“

Predsavzatie musí byť konkrétne a k tomu má prispieť pevná vôľa, ak sa má udiť pozitívna zmena v nás. Tak napr. to môže byť snaha čítať každý deň 10 minút Sv. písmo, alebo raz do týždňa navštíviť chorého, alebo dať STOP alkoholu či sladkostiam. Tiež je dobré každý večer si spytovať svedomie a zamyslieť sa nad tým, či sme dobre využili čas, či nás príliš nezamestnával internet, či sme nenadávali, alebo zbytočne nerozprávali o chybách druhých. Nech Pán požehná všetky naše snahy. Dôležité je chcieť...

Duch. otec Milan

UVAŽUJME NAD BOŽÍM SLOVOM

Mt 5, 20-22

„Preto vám hovorím: Ak vaša spravodlivosť nebude väčšia ako spravodlivosť zákonníkov a farizejov, nevojdete do nebeského kráľovstva.“

Počuli ste, že otcom bolo povedané: ‚Nezabiješ!‘ Kto by teda zabil, pôjde pred súd. No ja vám hovorím: Pred súd pôjde každý, kto sa na svojho brata hnevá. Kto svojmu bratovi povie: ‚Hlupák,‘ pôjde pred veľradu. A kto mu povie: ‚Ty bohapustý blázon,‘ pôjde do pekelného ohňa.“

Ak vaša spravodlivosť nebude väčšia... O čo tu ide nášmu Pánovi? Ide mu o to, aby sme sa usilovali zo srdca a tým z lásky k Bohu namáhať o svoju svätosť. Farizeji a zákonníci sa usilovali len navonok všetko dodržiavať a to na 100 %, pričom boli sami so sebou spokojní. No Pánu Ježišovi sa však takáto nábožnosť nepáčila, lebo bola len formálna a nie vnútorná. Naša nábožnosť by mala byť úprimným vyjadrením nášho srdca, že chceme Pána Boha a blížneho úprimne milovať a ctíť. O tom majú byť všetky naše modlitby a sviatostný život, vrátane pravidelného navštevovania bohoslužieb. A o tom majú byť všetky naše dobré skutky. Ďalej treba strážiť svoje srdce, aby v ňom

nezačali kvasiť zlé túžby. Totiž nielen v čine býva prítomné zlo, napr. vo fyzickom ublížení, či dokonca v zabíí, ale často už vo vnútri človeka. Preto je dôležité ovládať už naše vnútorné postoje, aby v našom srdci sa nezrodil hnev, alebo telesná žiadostivosť, ktoré ak by sme neovládali, môžu vyústiť do skutkov, ktoré človeka môžu veľmi mrziť. Ako vieme, naša spoločnosť je v poslednom období veľmi traumatizovaná a sme zronení nad smrťou mladého novinára a jeho snúbenice. Aj tu sa hriech zrodil najprv v srdci niekoho a potom vyústil do strašného skutku. Sv. Pavol píše: „Koreňom všetkého zla, je láska k peniazom.“ Vidíme teda, že tento výrok sa často potvrdzuje. Ježiš hovorí, že z vnútra človeka vychádza zlo v rôznych podobách. Preto je potrebné uzdraviť srdce človeka a robiť pokánie, veď Boh nepohrda srdcom skrúšeným a poníženým. Pokánie tak môže zachrániť človeka i tento svet. Koľkí však majú záujem ho činiť...?

SVIATOK OBETOVANIA PÁNA A DEŇ ZASVÄTENÉHO ŽIVOTA

„Dokonalosť sa skladá z mnohých maličkostí, no sama dokonalosť nie je maličkosť“, tak hovorí veľký umelec Michelangelo. Dokonalosť života resp. svätosť je ideál, ku ktorému všetci spejeme. Všetci tí, ktorí sa odovzdali Bohu zachovávaním evanjeliových rád a takto sa usilujú o svätosť života, majú na sviatok Obetovania Pána svoj deň. Veď aj oni sa obetovali Bohu, ktorý je jedinou ich odmenou. S úctou si tento deň spomeňme na všetkých rehoľníkov, rehoľníčky a členov zasväteného života a vo vďačnosti a prosbách obráťme srdce Bohu, Darcovi každého dobra, aby ich žehnal a zahŕňal všetkými potrebnými darmi.

SPOZNÁVAJME SVÄTÝCH

3. február – Svätý Blažej, biskup a mučeník

Sv. Blažej patrí medzi svätých, ktorých úcta sa veľmi rozšírila medzi kresťanským ľudom, ale o jeho živote máme veľmi málo historicky podložených správ. Viacmenej je isté, že bol biskupom v Sebaste, v ďalekom Arménsku, kde aj zomrel ako mučeník za cisára Licinia niekedy okolo roku 316.

Pôvod mena: spojené s názvom rímskeho rodu. Blasia – človek z rodu Blasia alebo z gréc. blaisos – neobratný, breptavý, tupý.

Staré životopisy, v ktorých sa historické údaje spájajú s legendárnymi, hovoria, že sv. Blažej bol pôvodne lekár. Svoje povolanie však zanechal a celý

život zasvätil Bohu v modlitbe a samote na púšti. Otdiaľ ho pozvali na biskupský stolec v rodnom meste v Sebaste. Keď vypuklo prenasledovanie za cisára Licinia, Blažej sa skrýl v horách, kde žil v jednej jaskyni spolu s divými zvermi. Objavili ho poľovníci, ktorí o ňom podali správu úradom. Úrady dali Blažeja uväzniť. Vo väzení prichádzali k biskupovi chorí a on ich uzdravoval. Zvlášť sa spomína prípad chlapca, ktorému sa zachytila v hrdle kosť a hrozilo mu zadusenie. Matka ho priviedla k uväznenému biskupovi a ten ho uzdravil, hoci stav chlapca bol beznádejný. Inej chudobnej žene - vdove zachránil prasiatko, ktoré jej ulúpil vlk.

Pri súde Blažeja rozličnými spôsobmi nútili, aby sa zriekol kresťanskej viery. Bili ho, zavesili ho za ruky na strom a telo mu driapali železnými hrebeňmi. Napokon ho sťali.

Úcta sv. Blažeja sa rozšírila najprv na Východe, kde má tento mučeník sviatok 11. februára. Neskôr sa stal sv. Blažej známym aj na Západe, kde ho ľud uctieval tými najrozličnejšími spôsobmi. Na jeho sviatok sa sviecami udeľuje Svätoblažejské požehnanie, ktoré má aj v čase vyspelej medicíny svoj zmysel. Týmto spôsobom sa prejavuje naša ľudská krehkosť ohrozená chorobami a prejavuje sa dôvera v Božiu pomoc v chorobe a zdraví. Je uctievaný ako patrón dobrej sv. spovede, lekárov, hudobníkov, obchodníkov, kamenárov a ochranca zvierat. Je patrónom chorvátskeho mesta Dubrovnik.

SVETOVÝ DEŇ CHORÝCH

Každoročne sa slávi v Cirkvi na spomienku Panny Márie Lurdskej *Svetový deň chorých*, ktorý pripadá vždy na 11. februára. Chorí sú objektom starostlivosti nielen lekárov, ale aj pastoračnej služby kňaza. Modlitby a posila sviatostí sú vždy pre každého chorého človeka veľmi dôležité. Všetci, ktorí sa staráme o starých a chorých, nezabúdajme včas ohlásiť kňazovi, aby ich navštívil, vyspovedal, podal sväté prijímanie a v prípade potreby udelil pomazanie chorých. Keď aj nie každý prvý piatok, ale ráčme ich prihlásiť aspoň k Vianočným a Veľkonočným sviatkom a predovšetkým vtedy, ak sa ich zdravotný stav zhoršuje. Laskavo prosím všetkých opatrovateľov a príbuzných, aby toto mali na mysli a prístup kňaza ku chorému umožnili. Ak máme blízkeho v nemocnici, tiež zabezpečme, aby ho mohol navštíviť kňaz a vyslúžiť mu potrebné sviatosti. To neznamená, že chorý už musí zomrieť. Často sa stáva, že ho tie sviatosti posilnia a žije ďalej. No veľa je takých prípadov, že človek posilnený sviatosťami odchádza z tohto sveta. Čo robiť vtedy, ak chorý nechce kňaza? Treba sa za neho modliť a povzbudiť ho k tomu, aby si dal dušu do poriadku. Ak nebude chcieť, nútiť ho nemôžeme. Treba ho len odporučiť Božiemu milosrdenstvu a obetovať za neho veľa modlitieb.

Na konci roka pri čítaní štatistík počujeme, že zomierajú medzi nami aj ľudia nezaopatrení sviatosťami. Urobme preto všetko, aby sa to menilo k lepšiemu a aby v chorobe a v starobe boli naši blízki posilnení sviatosťami. A keď nadíde ich posledná hodina, odišli z tohto sveta v Pánovom pokoji.

Duch. Otec Milan

NACHÁDZAJME SI ČAS NA MODLITBU

Malý chlapec raz premiestňoval veľkú vázu doma z jedného miesta na druhé. Váza bola ťažká a on ňou sotva pohol. Videl to otec a pýta sa ho: „Synku, urobil si už všetko, čo si mohol urobiť?“ Malý chlapec hovorí: „Áno.“ Ale otec mu hovorí: „Neurobil si všetko preto. Zabudol si poprosiť mňa, aby som ti pomohol!“

Popolcovou stredou sa začal pôstny čas a my vieme, že súčasťou pôstu má byť aj dobre vykonaná modlitba. Modliť sa máme z lásky k Bohu a nášho Pána s vierou prosiť o pomoc. Modlitba nemá byť len „odbavením nejakého zvyku“, nemôže byť ako kosť, ktorú hodíme psíkovi. Modlitba má byť rozhovorom s Bohom. Modlitba musí byť prejavom našej viery. Bez viery je modlitba len prázdny formalizmus. Podľa evanjelia máme vojsť do svojej izby a zatvoriť za sebou dvere. Tou izbou je naše srdce. Zatvorenie dverí znamená, že sa nedáme rušiť rôznymi vplyvmi. Nedá sa teda modliť, ak máme zapnutý televízor, rádio, alebo počujeme rozprávať sa iných ľudí. Každý máme dosť svojich problémov. Nezostávajme sami s nimi. Prosme o pomoc dobrotivého Boha. Nezabudnime aj ďakovať Pánu Bohu za jeho dobrodenia a tiež aj odprosovať.

DEI VERBUM – DOGMATICKÁ KONŠTITÚCIA O BOŽOM ZJAVENÍ

Nakoľko nám prebieha *Rok Božieho slova*, považujeme za správne, aby sme sa v rámci katechézy oboznámili s jedným dôležitým dokumentom 2. Vatikánskeho koncilu a tým je dogmatická konštitúcia o Božom zjavení nazývaná **Dei Verbum**. Už v predchádzajúcom čísle tohto periodika sme uviedli prvé riadky tohto dokumentu. V tomto čísle uvádzame na pokračovanie niekoľko ďalších odsekov.

Zjavenie sa prijíma vierou

Bohu, ktorý sa zjavuje, treba preukazovať „poslušnosť viery“ (*Rim 16, 26; porov. Rim 1, 5; 2 Kor 10, 5 – 6*), ktorou sa človek slobodne celý oddáva Bohu, „podriadiac mu plne svoj rozum a vôľu“ a dobrovoľne prijímajúc jeho zjavenie. Aby sa takáto viera mohla vzbudiť, je potrebná predchádzajúca a

pomáhajúca Božia milosť a vnútorná pomoc Ducha Svätého, ktorý by pohol srdce a obrátil ho k Bohu, otvoril duchovný zrak a dal „všetkým pocit šťastia zo súhlasu s pravdou a z viery v pravdu“. Aby sa však chápanie Zjavenia čoraz väčšmi prehlbovalo, ten istý Duch Svätý ustavične zdokonaľuje vieru svojimi darmi.

Zjavená pravda

Svojím zjavením chcel Boh ukázať a dať poznať samého seba a večné rozhodnutie svojej vôle spasit človeka, „aby ho urobil účastným božských dobier, ktoré presahujú každú ľudskú predstavu“. Posvätný cirkevný snem vyznáva, že „Boha, ktorý je počiatkom a cieľom všetkého, možno s istotou poznať zo stvorených vecí prirodzeným svetlom ľudského rozumu“ (*porov. Rim 1, 20*); učí však, že treba pripísať Božiemu zjaveniu, „že aj v súčasnom stave ľudstva všetci môžu ľahko, s pevnou istotou a bez prímеси omylu poznať to, čo samo v Božích veciach osebe nie je nedostupné ľudskému rozumu“.

2. KAPITOLA

ODOVZDÁVANIE BOŽIEHO ZJAVENIA

Apoštolí a ich nasledovníci

Boh vo svojej veľkej добрote stanovil, aby to, čo zjavil na spásu všetkých národov, navždy zostalo neporušené a odovzdávalo sa všetkým pokoleniam. Preto Kristus Pán, v ktorom sa završuje celé Zjavenie najvyššieho Boha (*porov. 2 Kor 1, 20; 3, 16 – 4, 6*), prikázal apoštolom, aby evanjelium, ktoré bolo prisľúbené skrze prorokov a ktoré on splnil a vlastnými ústami hlásal, všetkým ohlasovali ako zdroj každej spasiteľnej pravdy a morálnej normy a tak im sprostredkovali Božie dary. A to verne splnili jednak apoštolí, ktorí ústnym ohlasovaním v príkladoch a poučeniach odovzdali všetko, čo sa dozvedeli z Kristových úst, zo styku s ním a z jeho skutkov alebo čo poznali pod vplyvom Ducha Svätého, a jednak tí apoštolí a apoštolskí mužovia, ktorí z vnuknutia Ducha Svätého zaznamenali posolstvo spásy písomne.

Aby sa však evanjelium zachovalo v Cirkvi stále neporušené a živé, apoštolí zanechali ako svojich nástupcov biskupov a „odovzdali im svoje miesto v učiteľskom úrade“. Táto posvätná Tradícia a Sväté písmo Starého i Nového zákona sú teda akoby zrkadlom, v ktorom putujúca Cirkev na zemi kontempluje Boha, od ktorého prijíma všetko, kým ho neuvidí z tváre do tváre takého, aký je (*porov. 1 Jn 3, 2*).

Posvätná Tradícia

Apoštolské ohlasovanie – ktoré je osobitným spôsobom zaznačené v inšpirovaných knihách – malo sa nepretržitým nástupníctvom zachovať až do konca čias. Práve preto apoštolí, odovzdávajúc, čo oni sami prijali, napomínajú veriacich, aby sa pridržali podaní,

ktorých sa im dostalo ústne alebo písomne (*porov. 2 Sol 2, 15*), a aby bojovali za vieru, ktorú raz navždy prevzali (*porov. Júd 3*). A v tom, čo apoštolí odovzdali, je všetko, čo pomáha Božiemu ľudu sväto žiť a rásť vo viere. Takto Cirkev vo svojom učení, živote a kulte zachováva a všetkým pokoleniam odovzdáva všetko, čím sama je, a všetko, čo verí.

Táto apoštolská Tradícia sa v Cirkvi zveľaďuje pomocou Ducha Svätého: prehlbuje sa totiž poznanie tradovaných skutočností a slov jednak rozjímaním a štúdiom veriacich, ktorí o nich premýšľajú vo svojom srdci (*porov. Lk 2, 19. 51*), jednak dôverným poznaním duchovných skutočností zo skúsenosti, ako aj kazateľskou činnosťou tých, ktorí s biskupským nástupníctvom dostali hodnovernú charizmu pravdy. Cirkev totiž v priebehu vekov neprestajne smeruje k plnosti Božej pravdy, kým sa na nej nespĺnia Božie slová.

Výroky svätých otcov dosvedčujú oživujúcu prítomnosť tejto Tradície, ktorej bohatstvo preniká do praxe a života veriacej a modliacej sa Cirkvi. Prostredníctvom nej Cirkev poznáva aj celý kánon posvätných kníh a cez ňu dôkladnejšie chápe Sväté písmo a ustavične ho uvádza do praxe. Takto Boh, ktorý kedysi prehovoril, neprestajne sa zhovára s nevestou svojho milovaného Syna a Duch Svätý, skrze ktorého živý hlas evanjelia zaznieva v Cirkvi a prostredníctvom nej vo svete, uvádza veriacich do plnej pravdy a dáva Kristovmu slovu bohato v nich prebývať (*porov. Kol 3, 16*).

Vzájomný vzťah Tradície a Svätého písma

Posvätná Tradícia a Sväté písmo teda navzájom úzko súvisia a sú spojené. Veď obe vyvierajú z toho istého božského prameňa, určitým spôsobom splývajú v jedno a smerujú k tomu istému cieľu. Sväté písmo je totiž Božie slovo, keďže bolo napísané z vnuknutia Ducha Svätého; a posvätná Tradícia zasa Božie slovo, ktoré Kristus Pán a Duch Svätý zveril apoštolom, neporušene odovzdáva ich nástupcom, aby ho, osvietení Duchom pravdy, svojou kazateľskou činnosťou verne zachovávali, vysvetľovali a šírili. A tak Cirkev nečerpá istotu o všetkom, čo bolo zjavené, iba zo Svätého písma. Preto treba oboje prijímať a vážiť si s rovnakou úctou.

PRÍBEH NA ZAMYSLENIE

Pred mnohými rokmi žil jeden starý farmár, ktorý mal jediného syna a starého koňa. Jedného dňa sa však kôň dostal z ohrady a utiekol do hôr.

„Čože? Ušiel ti kôň?“ pýtali sa susedia. „**To je ale smola!**“

„**Smola alebo šťastie? Ktohovie.**“ Odvetil starý muž.

O týždeň neskôr sa kôň vrátil do ohrady, aby sa napil a nejedol. A priviedol so sebou aj stádo dvanástich

divokých koní. Farmárov syn to uvidel a rýchlo utekal zavrieť ohradu.

Keď sa to susedia do počuli, nemohli tomu veriť. Okamžite svojmu susedovi gratulovali: „**Trinást koní?! To je neuveriteľné! Ty máš ale šťastie!**“ Ale starý farmár len opäť zopakoval: „**Šťastie alebo smola? To nikdy neviete.**“

O niekoľko dní na to, sa farmárov syn rozhodol, že divoké kone skrotí a pokúsil sa osedlať jedného z nich. Ako však vysadal na jeho chrbát, kôň ho nešťastne zhodil. Mladý farmár spadol a zlomil si nohu.

Ešte v ten večer sa susedia ponáhľali k farmárovi, aby ho poľutovali a povedali mu: „**To je ale obrovská smola!**“ Ale múdry starček znova len povedal: „**Smola či šťastie? Ktohovie?**“

A mal pravdu. O niekoľko dní všetkých mladých zdravých mužov odvedli bojovať vo vojne. Z nej sa už mnohí k svojim rodinám nevrátili. Farmárov syn sa vďaka svojej zlomenej nohe zachránil a zostal so svojím otcom. **Bola to teda smola, alebo šťastie? Ktohovie.**

Ponaučenie:

Denne sa mnohí zamýšľame nad tým, aké má niekto iný, koho dobre poznáme, alebo ten koho sme videli len kdesi v médiách, šťastie. Máme pocit, že má viac peňazí, má krajšiu partnerku, alebo sa narodil s vyšším IQ, a preto je jeho život iste ľahší. Ale je to skutočne šťastie? To nikto z nás naozaj nevie. Všetko v živote riadi Božia prozreteľnosť. Boh najlepšie vie, čo je pre nás dobré.

VIANOČNÝ KONCERT PICÚCHOVCOV

Dňa 12. januára o 17 hod. zavítali medzi nás Picúchovci z Dolnej Krupej a na záver Vianočného obdobia nám vo farskom chráme zahrli niekoľko krásnych skladieb i zaspievali.

Foto: Andrea Gregušová

SVEDKOVIA NAŠICH ČIAS – TRPELI ZA VIERU

Don Ľudovít Macák SDB bol bratom don Ernesta Macáka, o ktorom sme písali v januárovom čísle. Pre nás bol známy ako otec Bohuslav. Narodil sa v roľníckej rodine 18. januára 1921 vo Vištuku. Otec mu s určitou dávkou neochoty dovolil v roku 1934 odísť študovať k saleziánom do Šaštína. Po ukončení piatej triedy gymnázia vstúpil v roku 1938 do saleziánskeho noviciátu v Hronskom Beňadiku a po uplynutí jedného roka zložil prvé sľuby. Po maturite pôsobil ako obľúbený pedagogický asistent v saleziánskom mládežníckom stredisku v Bratislave na Miletičovej ulici. Za kňaza bol vysvätený v roku 1948 v Žiari nad Hronom saleziánskym biskupom a neskorším kardinálom Dr. Štefanom Trochtom, biskupom litoměřickým. Ako mladý kňaz študoval aj na Komenského univerzite v Bratislave nemčinu a filozofiu. Súčasne aj pracoval medzi dospelou mládežou v saleziánskom dome v Bratislave. V roku 1949 nastúpil ako brigádnik – vysokoškolák na stavbu železnice Hronská Dúbrava – Banská Štiavnica, pomenovanej ako *Trat' mládeže*. Po nedeliach tu na pile v osade Kozelník slúžieval sv. omšu takmer tisícke brigádnikov. Veriaci chlapi a dievčatá museli vtedy neďeľu čo neďeľu zápasit' s vedúcimi táborov, aby mohli ísť na sv. omšu. Ale chodili.

Rok 1949 bol pre Cirkev v Československu veľmi ťažkým a nebezpečným. Komunistická strana v júni v Prahe zakladá tzv. *Katolícku akciu*, ktorej cieľom bolo odtrhnúť katolícku Cirkev od Ríma. Propagandisti a polícia zbierali po celej republike podpisy. Keď prišli do tábora, v ktorom bol brigádnik Ľudovít Macák v diskusii položil rečníka na "lopatky". Celý tábor mu tleskal a keď sa malo podpisovať, všetci chlapi a dievčatá opustili miestnosť. O niekoľko dní na to, ho vylúčili z brigády a v septembri v Bratislave v dome na Miletičovej ulici ho zadržali. Vo vyšetrovacej väzbe v Justičnom paláci si odsedel trinásť mesiacov. Pri súdnom rokovaní sa všetky obvinenia ukázali ako vykonštruované. Chceli od neho, aby podpisom potvrdil, že ho na *Trat' mládeže* poslali biskupi, čo on odmietol. Zniesol aj bitku a po trnástich mesiacoch ho bez rozsudku prepustili. Na slobode sa niekoľko mesiacov skrýval, ale to už bol rok 1950, keď všetci rehoľníci, i saleziáni, boli sústredení v tábore v Podolínci. Usiloval sa uniknúť ťažkostiam, ktoré ich čakali. Keď ho dlhšie nik nehľadal, zamestnal sa ako robotník na stavbe v Bratislave. V roku 1951 sa dozvedel, že ho chcú znova zaistiť a preto sa skrýval. Na jeseň potom istý moravský vysokoškolák ho previedol cez južné Čechy do Rakúska. Po polročnom pôsobení v Linci, ho

poslali do Ríma pracovať v redakcii slovenského časopisu *Hlasy z Ríma*.

V roku 1959 úplne z ničoho, začína zakladať *Malý seminár* pre slovenských chlapcov zo zahraničia. Počet chlapcov nenápadne rástol. Don Ľudovítovi Macákovi prichádzajú na pomoc prví slovenskí saleziáni v zahraničí, ako napr. z Buenos Aires básnik Gorazd Zvonický, Alojz Ondrejka a iní. O tri roky bolo chlapcov už toľko, že bolo treba myslieť na stavbu nejakého ústavu pre nich. Tak vznikol za pomoci amerických Slovákov **Ústav sv. Cyrila a Metoda v Ríme**. Na jeho vzniku má veľké zásluhy okrem terajšieho kardinála Jozefa Tomku a prvého rektora ústavu Mons. Štefana Náhaluku aj salezián Ľudovít Macák. V ústave potom postupne vzniklo slovenské stredisko pre Slovákov prichádzajúcich do Ríma, vydavateľstvo náboženskej literatúry a slovenské gymnázium. V rokoch 1963 – 1982 býval don Ľudovít Macák v tomto Ústave. Vyučoval na gymnáziu pri *Malom seminári*, písal a každý utorok chodil do Vatikánskeho rozhlasu nahrávať programy pre mládež vo vlasti, dopisoval si s poslucháčmi, poriadal pre nich s ostatnými slovenskými saleziánmi súťaže a to plných štrnásť rokov. Boli to stovky pripravených a odvysielaných programov. V roku 1982 don Macák odišiel spolu s don Ondrejkom do Bazileja vo Švajčiarsku. Don Ondrejka pôsobil ako duchovný pre slovenských emigrantov a utečencov v Bazileji a v Berne. Don Macák sa zamestnával "pašovaním" náboženskej literatúry do vlasti. A to až do roku 1989. Pod pseudonymom *otec Bohuslav* napísal knihy – Páter Pio, V bunkri hladu /životopis sv. Maximiliána Kolbeho/, pre deti knihu *Pán Ježiš Ťa miluje*, a iné.

V roku 1991 sa po štyridsiatich rokoch vracia do vlasti, do Šaštína. Tu sa stal profesorom nemčiny a angličtiny v novoutvorenom gymnáziu sv. Jána Boska. Vo februári v roku 1993 sa však začal cítiť zdravotne zle. Lekári si ho hneď ponechali v nemocnici v Podunajských Biskupiciach. No okrem vysokej sedimentácie krvi sa im nepodarilo stanoviť presnú diagnózu. Pomaly začal fyzicky chradnúť. Svoje modlitby a utrpenia obetoval Pánovi za slovenskú mládež a rozkvet saleziánskeho diela. Každému úspechu na tomto poli sa tešil.

Svieca jeho obetavého, pracovitého a príkladného saleziánskeho života dohorela 19. decembra 1994 v nemocnici v Prievoze. Pochoval ho 22. decembra v Šaštíne generálny vikár Trnavskej arcidiecézy Mons. Dominik Hrušovský, s ktorým don Ľudovít žil takmer dvadsať rokov v Ústave sv. Cyrila a Metoda v Ríme.

/podľa KN spracovala Mária Nováková/

ČO NOVÉ V LOŠONCI

V piatok 6. januára 2020 sme v lošonskom kostole pri svätej omši poďakovali a prosili za zdravie a Božiu pomoc pre pani Cecíliu Štibránú, ktorá sa dožíva 80-tich rokov. Napriek peknému veku stále pomáha pri upratovaní kostola, začo jej parí veľká vďaka. S manželom vychovali tri deti. Radosť jej robí osem vnúčat a tri pravnúčatá. Pani Cilka, všetci farníci Vám prajeme ešte veľa pekných slnečných dní, veľa zdravia a Božieho požehnania.

NAŠI OBETAVÍ MINIŠTRANTI V LOŠONCI

Najbližšie ku kňazovi premieňajúcemu chlieb a víno na Telo a Krv Pána Ježiša Krista sú naši miništranti, sústredení okolo obetného stola. Po ľavej ruke pána farára asistuje najkúsenejší miništrant, dospelý študent Martin Velich, po pravej ruke Vladimír Sládek, ktorý zároveň dohliada aj na najmladších miništrantov a to Adamka Chrválu a Marka Lávečku. Na druhej strane skúsený miništrant Maximilián Škrabák usmerňuje mladších miništrantov Martinka Sládeka a Matejka Gregušku.

Všetkým miništrantom patrí naše poďakovanie a taktiež ich rodičom, ktorí im vytvárajú podmienky a možnosti miništrovať a vychovávajú týchto mladých mužov a chlapcov v kresťanskom duchu a láske, čo sa prejavuje ich slušnosťou, obetavosťou a radosťou zúčastňovať sa miništrovania počas svätých omší.

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY FEBRUÁR 2020

Všeobecný: Aby bol vypočutý a uznaný hlas našich bratov migrantov, ktorí padli do rúk obchodníkov s ľuďmi.

Úmysel KBS: Aby nezamestnaní, bezdomovci a chudobní našli pochopenie, ako aj konkrétnu pomoc pri prekonávaní svojich ťažkostí.

BOŽÍMI DEŤMI SA STALI

Nikolaj Rehák /Horné Orešany/

Adam Sloboda /Lošonec/

Adrián Voštinár /Lošonec/

NA VEČNOSŤ ODIŠLI

Emil Sitár, 87-ročný /Lošonec/

Ludmila Horváthová, 77-ročná /Lošonec/

Jozef Vaško, 72-ročný /Horné Orešany/

SPOLOČNE DO ŽIVOTA VYKROČILI

Ing. Peter Kurčík /Zvolen/ a Barbora Bíziková /Bratislava/

SPOLOČNÉ UDEĽOVANIE SVIATOSTI POMAZANIA CHORÝCH

Na sviatok Panny Márie Lurdskej, dňa 11. februára, budem veriacim udeľovať v rámci svätej omše sviatosť Pomazania chorých. Pred tým je potrebné, aby sa veriaci aj vyspovedali. Táto sviatosť sa udeľuje všetkým chorým, ktorí sa v dôsledku choroby cítia fyzicky zoslabnutí. Po 60 – tke môžu pristúpiť k tejto sviatosti všetci.

CITÁT NA ZAMYSLENIE

